

paneelen gevatte plafondschilderingen kijkend. „Dat zal ook wat gekost ebbe.... o, en die ramen daargunter kieken zeker op den tuun?”

„Ja, wilt u eens zien?” vroeg hij geamuseerd en verheugd over die franke belangstelling.

„Effetjes.... as u 't niet astant vindt?”

„Wel nee....”

Naast elkander liepen ze langzaam over het zachte smyrnatapijt; Simon rook de geur harer kleeren; tersluiks opzij kijkend, zag hij een stukje van haar mollige witte hals en een begeerte drong plots sterk bij hem naar boven, om zijn armen om haar heen te slaan en zijn mond te drukken op die volle roode lippen.

Doch haar blijkbare argeloosheid weerhield hem.

„O, dat 's maar 'n stuk van de tuun....” zei ze voor een der ramen staande.

„Ja, dit is maar een cour, een binnenplaats”, antwoordde hij, „de eigenlijke tuin begint dáár....”

„Kiek, daar zit uw broer!” giechelde ze plots, met een hoofdwenk naar het raam van de huiskamer, waarachter Jan zichtbaar was, die aan zijn bureau zat en stereoscoopplaten bekeek.

Simon trad wat verschrikt achteruit, vestigde snel haar aandacht op het gazon met den zonnewijzer, op de beelden.

„Afijn oor,” lachte ze op Diana en de Nymf doelend „die doames zullen 't maar luchies ebben, zoo enkelt in d'r velletje; 't zou mien te koud wezen.”

Simon zag haar aan; zijn hart bonsde.

Was deze half gewaagde scherts nu een poging harerzijds om verdere toespelingen in die richting uit te lokken, hem te prikkelen tot grooter driestheid?

Hij lachte wat verlegen, zocht naar een opmerking, voelde weer die beving door zijn vingertoppen.

„Ja....” begon hij met een wat heesche stem.

Doch ze wendde zich al weer om.

„Noe, meneer, ik mot ik es verder, anders krieg ik m'n laist nooit vol!”

Ineens wat haastig ging ze nu met stevige snelle passen terug naar de straatzijde van het salet, nam haar portefeuille, welke ze zoo lang op een tafeltje gelegd had, weer onder den arm.

„En verders nog es bedankt, oor meneer, voor de rejoale gift,” sprak ze dan op hartelijken toon, terwijl ze hem de hand toestak.

Ze was al bij de deur; hij nam de kruk in de hand, hield die deur nog even dicht.

„O.... ik.... 't was me heel aangenaam om U.... Ik heb U vanmorgen ook al gezien,” sprak hij dan snel.